

Jeg ville dø langsomt bag et skrivebord

Det skal være sjovt at gå på arbejde. Ikke så sjovt, at vi ikke tjener nogen penge, og ikke så mange penge at det ikke er sjovt mere, siger trækunstneren Ole

Tekst og fotos: Thomas Andre Petersen

SVANHOLM Termometeret har rundet de 25 grader i skyggen på den lille grusklædte plads i sydenden af Svanholm Storkollektiv i Skibby.

En rød-hvid plastikstrimmel afgrænser arbejdspladsen. Udenom er området vokset til med ukrudt, og en godt brugt 40-fods container gør det ud for læskur mellem gyldetanken og kostalden, som er Svanholms nyeste bygninger.

Den stillestående landluft her i sænkningen mellem mark og skov flænses af en hidsigt knurrende kædesav, som i Ole Christensens kyndige hænder forvandler meter tykke egetræsstammer til bølgede hårløkker i manken på en 25 meter lang drage.

“Vi har skrevet 'Dragemøbel' på tegningerne, men det er jo bare et bord-og-bænke-sæt, der skal ind og stå i et nybygget boligkvarter på Jordbærvej i København.”

Plastikstrimlen markerer mål og facon på det område på Jordbærvej, hvor 'Dragemøbel'

skal stå.

Skidesjovt

Ole er 58 år og selvlært motorsavskunstner, og han elsker sit arbejde på Svanholm, hvor han har boet, arbejdet og levet off i 25 år.

“Det er simpelthen skidesjovt. Der er ikke to dage, ikke to ting, der er ens. Jeg glæder mig hver dag, for jeg elsker at arbejde udendørs. Det inspirerer mig,” siger han.

Ole bor i dag i København og bruger hver morgen to timer med det offentlige på at komme på arbejde. Men han kunne ikke forestille sig at lave noget andet.

“Jeg ville dø langsomt, hvis jeg skulle arbejde indenfor ved et skrivebord. Det er slet ikke mig.”

Socialt arbejde

I dag er Svanholm kun hans arbejdsplads, men menneskerne fra de mange år er stadig de samme. Det er stadig her, han lever.

“For mig er arbejdet også noget socialt. Jeg drikker jo

kaffe og spiser frokost med de mennesker, jeg har kendt i så mange år. Nogle af dem i alle 25. Jeg ville ikke bytte for noget. Vi plejer at sige, at det skal være sjovt at gå på arbejde. Ikke så sjovt at vi ikke tjener nogen penge, og ikke så mange penge at det ikke er sjovt mere.”

I al slags vejr

Han arbejder i al slags vejr. Kun når det regner rigtigt kraftigt, må han søge ly i værkstedet for at skåne elværktøjet.

“Faktisk er det kun, når det er rigtigt hård vinter, at vi må lægge op i en måned eller to med at lave figurer. Men så kan jeg gå i skoven og fælde bøgetræer. Det kan man altid. Vinteren genererer mig ikke. Faktisk er varmen værre. Det er hårdt i sommervarmen med støvler og sikkerhedsbukser og hjelm og høreværn.”

Mere end pynt

Oles kunsthåndværk udformede figurer står i næsten hele landet.

“Vi har bygget nogle store

legepladser og motionsområder til blandt andre Naturstyrelsen,” fortæller han og nævner Havtyren i Liseleje, som er Sjællands største naturlegeplads og et stort legeområde på Hundested Havn.

“Jeg tænker meget på alle de mennesker, der kommer til at sidde på dragemøblene og alle dem, der leger og motionerer på vores pladser rundt omkring. For mig er det en stor del af glæden. Det er ikke lige så sjovt at lave noget, der bare skal være til pynt.”

Brugskunst

Helt selvlært er han dog ikke. Tilbage i 80'erne studerede han på Skolen for Brugskunst, som i dag er blevet til Danmarks Designskole i dag, inden han flyttede til Svanholm i 1989.

I nogle år var han tegner og lavede blandt andet tegnefilm, indtil han sammen med sin ven Lars lavede firmaet Leg & Landskab i '99.

“Nu tegner jeg lidt igen, når vi skal lave figurer, men mine tegninger er der vist ikke andre end mig selv, der kan arbejde

efter. Og tingene former jo alligevel sig selv undervejs, så man ikke kan følge en tegning slavisk. Det bliver også bedre på den måde.”

Brændt hår

Han smører egetræet ind i koldpresset lindolie tilsat fungicider for at holde svamp væk. Manken bliver brændt med en gasbrænder for at give lidt patina, men ellers skal træet have lov til at stå så rått som muligt og ældes naturligt. Og han har ingen betænkeligheder ved holdbarheden.

“Vi giver fem års garanti på vores produkter, men den her holder min tid ud og lidt til. Selvfølgelig vil der opstå revner og slid, men ikke noget der betyder noget. Det bliver den bare smukkere af,” synes han.

Han er hele tiden fristet til at dvæle ved detaljerne. Der bliver flere og flere af dem, efterhånden som arbejdet skrider frem. Bølgede manker, øglepanser og vikingemønstre.

Men som han siger:

“Vi skal jo også være færdige på et tidspunkt. Ellers hænger det ikke sammen økonomisk. Vi er nok ikke så gode til at tjene penge, men vi har det sjovt.”